



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce **M. T.**, bytem, zastoupený Mgr. Martinem Chrásteckým, advokátem, se sídlem U Sokolovny 121, 760 01 Zlín, proti žalovanému **Krajskému úřadu Zlínského kraje**, odboru dopravy a silničního hospodářství, se sídlem třída T. Bati 21, P.O. Box 220, 761 90 Zlín, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 1. 9. 2009, č. j., sp. zn.

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobce **j e p o v i n e n** zaplatit na nákladech řízení žalovanému částku 2.338,- Kč, a to do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 1.9.2009, č. j. bylo v souladu s ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb. ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) odvolání žalobce podané proti rozhodnutí Městského úřadu Valašské Meziříčí, právní oddělení – přestupky ze dne 8.7.2009 č.j. zamítnuto a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl žalobce uznán vinným z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 22 odst. 1 písm. f) č. 1 zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích, ve znění účinném ke dni rozhodování správního orgánu (dále jen „zákon o přestupcích“), kterého se dopustil tím, že dne 26.3.2009 v 10:35 hod. v obci na ulici ve směru jízdy v místní části při řízení motorového vozidla tov. zn., RZ: držel za jízdy v levé ruce hovorové zařízení. Tímto jednáním porušil ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), ve znění pozdějších předpisů. Podle ust. § 11 odst. 1 písm. b) a ust. § 22 odst. 9 zákona o přestupcích mu byla uložena pokuta ve výši 2.000,- Kč splatná do 30-ti dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a vyhlášky č. 231/1996 Sb. byl povinen nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1.000,- Kč splatné do 30-ti dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

II.

Shrnutí základních argumentů uvedených v žalobě a vyjádření žalovaného:

V žalobě ze dne 26.10.2009 doručené Krajskému soudu v Brně dne 4.11.2009 brožil žalobce proti citovanému rozhodnutí žalovaného s tím, že nebyl řádně zjištěn skutkový stav věci, žalovaný řádně nepřešetřil argumentaci žalobce. Přezkoumávané rozhodnutí proto pokládal jako věcně i formálně právně nesprávné a nezákonné. Správní orgán I. stupně neprokázal, že by přestupek, ze kterého byl obviněn a pro jehož spáchání bylo vedeno příslušné správní řízení, spáchal, jakož i proto, že v určitém pohledu bylo procesně velmi sporné, zda se vůbec přestupek stal. Žalobce měl za to, že je vyloučeno, aby spáchal přestupek, ze kterého byl obviněn, a to ze dvou důvodů. Prvním důvodem je, že není možné, aby byl žalobce kýmkoliv spatřen jak drží v ruce telefon a telefonuje, když má v automobilu instalovanou hands-free sadu, kterou užívá zásadně, jestliže telefonuje. Telefonoval-li žalobce přes hands-free sadu, pak je vyloučeno, aby současně v souvislosti s užíváním hands-free sady užíval samotný mobil. Druhým důvodem je, že není najisto postaveno a především prokázáno, že přestupek spáchal žalobce, když svědek nstržm. H. sdělil, že žalobce v rozhodném okamžiku řídil stříbrné vozidlo, ale žalobce nikdy takové auto neřídil, dále uvedl, že není vzhledem k danému času a prostředí možné, aby byl viděn s přístrojem v ruce ze vzdálenosti 2 m, jak uvádí jeden ze svědků, ale když již by měl být viděn, tak jedinečně ze vzdálenosti mnohem větší, než uvedených 2 m (cca 15-20 m). Žalobce se dále domníval, že na delší vzdálenost mohou některé činnosti vykazovat podobné znaky jako u telefonování, resp. u držení telefonu, tudíž lze pochybovat o tom, co žalobce v předmětném automobilu a v rozhodné době vůbec dělal. Je proto toho názoru, že mu nebyl prokázán přestupek, který mu je kladen za vinu. S ohledem na uváděné skutečnosti navrhl, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc vrácena tomuto správnímu orgánu k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 8.2.2010 s obsahem žaloby nesouhlasil, pokud se týká námitky, že rozhodnutí nevycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci v souladu s ust. § 2 a § 3 správního řádu. Podstata problému spočívá v tom, že žalobce byl viděn příslušníky Policie ČR, jak při řízení vozidla drží v ruce mobilní telefon a telefonuje. Tato skutečnost byla také důvodem toho, že policisté žalobce podrobili silniční kontrole, která vyústila v sepsání oznámení přestupku, protože žalobce ze spáchání přestupku nesouhlasil. Žalobní námitky jsou zcela totožné s námitkami, které vznesl postupně v průběhu celého

daného správního řízení. Opakovaně poukázal na to, že tvrzení žalobce a tvrzení policistů bylo ve vzájemném rozporu, kdy existence rozdílných tvrzení je typickou a nedílnou součástí všech přestupkových řízení, neboť řidiči hrozí finanční postih a u vybraných konkrétních přestupků též i postih ve formě zákazu činnosti a také i připsání „trestných bodů“. Oproti tomu policista je osobou nestrannou, která z hlediska profesního vykonává dozor nad bezpečností a plynulostí provozu na pozemních komunikacích. Právní sílu důkazu svědeckou výpovědí policisty podpořil žalovaný rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 64/2008-42 ze dne 22.10.2008, rozsudkem č. j. 4 As 9/2007-114 ze dne 27.9.2007. Žalovaný byl toho názoru, že vycházel z řádně zjištěného skutkového stavu věci, jednání žalobce bylo správně právně kvalifikováno, získané důkazy byly hodnoceny podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti. Na základě uvedeného navrhl, aby žaloba žalobce byla zamítnuta.

III.

Shrnutí relevantních skutečností zjištěných ze správního spisu

Z oznámení Policie ČR, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, OO Valašské Meziříčí ze dne 26.3.2009 vyplývá, že žalobce byl dne 26.3.2009 v 10:35 hod. na ulicive kontrolován hlídkou Policie ČR, neboť při jízdě držel v ruce hovorové zařízení z kterého telefonoval. Tímto jednáním se dopustil přestupku dle § 22 odst. 1 písm. f) č. 1 zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích ve znění pozdějších předpisů. Oznámení obsahuje i vysvětlení žalobce, který uvedl, že zásadně nesouhlasí, neboť je technicky nemožné telefonovat přímo z přístroje, jestliže má aktivní hands-free, jímž je vozidlo prokazatelně vybaveno. Popřel, že by v uvedenou dobu telefonoval. Oznámení vlastnoručně podepsal.

Výpis z evidenční karty řidiče prokazuje, že mu byla uložena bloková pokuta 2.500,- Kč na základě rozhodnutí Policie ČR Vsetín, č. j., bloková pokuta 500,- Kč na základě rozhodnutí Policie ČR, Brno, č. j. a bloková pokuta 1.000,- Kč na základě rozhodnutí Policie ČR Vsetín, č. j.

Při ústním jednání konaném dne 28.5.2009 se dostavila právní zástupkyně žalobce, omluvila neúčast žalobce při jednání a uvedla k popisovanému skutku, že žalobce má v autě zabudovanou hands-free sadu, mobilní telefon v ruce nedržel. Byla seznámena se shromážděnými podklady, k nimž neměla připomínek. Dále byl proveden výslech svědka nstrm. J. H., který uvedl, že dne 26.3.2009 v dopoledních hodinách prováděl spolu s kolegou kontrolu u kruhového objezdu ve Od ulicevjelo na kruhový objezd vozidlo stříbrné barvy, jehož řidič držel pravou rukou volant a v levé ruce držel u ucha stříbrnou krabičku a bylo vidět, že mluví. Ve vozidle byl sám. Od místa kde stálo vozidlo hlídky Policie ČR ke kruhovému objezdu bylo asi 6-7 m, nejkratší vzdálenost na kterou viděl, že žalobce telefonuje udal asi 4 m. Když řidič projížděl kolem nich, ještě stále telefonoval, a když byl přímo před nimi a vyjížděl z kruhového objezdu zrakově se zkontaktoval s policisty a předmět, který držel v ruce, odendal. Po jeho výjezdu z kruhového objezdu vyjeli za ním, po několika metrech mu dali výzvu k zastavení vozidla. Chování řidiče bylo slušné, tvrdil, že mobil má napojený na hands-free, že je to technicky nemožné. Připustil možnost mít dva telefony, s přestupkem nesouhlasil. Přestože mu bylo oběma policisty sděleno, že byl viděn s mobilním telefonem v ruce, přesto i nadále nesouhlasil. Dne 29.5.2009 se konal výslech svědka nstržm. M. P., který rovněž potvrdil, že uvedeného dne i dobu s kolegou prováděli kontrolu vozidel ve v místech kruhového objezdu, kde po ulici přijíždělo vozidlo

zn. jehož řidič telefonoval, hovorové zařízení držel v levé ruce. Tvrdil, že hovorové zařízení bylo světlé barvy. Z uváděného důvodu se rozhodl s kolegou vozidlo zastavit a projednat s ním přestupek. Kolega vyžádal doklady potřebné k řízení vozidla, řidič tvrdil, že žádného přestupku se nedopustil, že nemá důvod telefonovat za jízdy, neboť jeho vozidlo je vybaveno sadou hands-free, kdy tato se aktivuje po zapnutí motoru. Potvrdil, že žalobce do mobilu mluvil. Vzdálenost od místa kde stáli ke kruhovému objezdu uvedl, že činila asi 2 m. V písemném vyjádření ke shromážděným podkladům ze dne 3.6.2009 upřesnil žalobce, že jeho vozidlo zn., RZ: je barvy černé, dále pak, že vzdálenost, odkud oba svědci sledovali provoz na kruhovém objezdu odpovídá 15-20 m.

Ve spise je založeno rozhodnutí MÚ Valašské Meziříčí, právní oddělení – přestupky, ze dne 8.7.2009, č., kterým byl žalobce uznán vinen z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 29 odst. 1 písm. f) č. 1 zákona č. 200/1990 Sb. zákona o přestupcích ve spojení s ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., zákona o silničním provozu. Podle ust. § 11 odst. 1 písm. b) a § 22 odst. 9 zákona o přestupcích mu byla uložena pokuta ve výši 2.000,- Kč splatná do 30-ti dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí a podle ust. § 79 odst. 1 přestupkového zákona a vyhlášky č. 231/96 Sb. uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1.000,- Kč splatných do 30-ti dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Proti rozhodnutí správního orgánu podal žalobce odvolání, které projednal žalovaný a následně po té vydal rozhodnutí ze dne 1.9.2009, č. j., které je předmětem tohoto přezkumného soudního řízení.

IV.

Shrnutí skutečností zjištěných z přezkumného soudního řízení:

V návaznosti na podání žalobce prostřednictvím právního zástupce ze dne 18.3.2010 soud v předmětné věci nařídil jednání, které se konalo dne 22.4.2010.

Žalobce se jednání osobně nezúčastnil, jeho neúčast byla řádně omluvena právní zástupkyní s tím, že souhlasil, aby bylo jednáno v jeho nepřítomnosti. Právní zástupkyně žalobce uvedla, že dne 26.3.2009 v 10:35 hod. v obci na ulici ve směru jízdy k místní částiřídil žalobce své osobní vozidlo tov. zn., RZ:..... barva šedá, spíše barva V uvedený den pršelo, auto mělo jemně tónovací skla, byla zhoršena viditelnost. Žalobce je obviňován z toho, že při řízení vozidla použil mobilní telefon, tato skutečnost se však nezakládá na pravdě, neboť ve vozidle má zabudovanou sadu hands-free, nemá proto důvod k použití mobilu, který neměl barvu světlou, nýbrž barvu tmavou. Zda v situaci, kdy údajně měl telefonovat před vjezdem na kruhový objezd, posléze byl kontrolován hlídkou Policie ČR po výjezdu z kruhového objezdu si levou rukou podpíral hlavu a tuto ruku měl položenou na vnitřní straně levých dveří, či si třel levý ušní lalůček, nebyla schopna přesně identifikovat, v žádném případě však netelefonoval.

Zástupce žalovaného popsal místo skutkového děje, sice, že se jednalo o malý kruhový objezd s jedním jízdním pruhem. Vzhledem k tomu, že přibývá řada případů tohoto typu, od poloviny loňského roku je mimo jiného prováděn i důkaz náčrtem místa za účelem přesnějšího zjištění skutkového stavu věci. V případě žalobce však tento náčrt proveden nebyl, neboť se jednalo o dřívější dobu. Poukázal dále na to, že uvedení policisté shodně zaznamenali děj, k němuž došlo dne 26.3.2009, shodně uvádějí, že žalobce držel v levé ruce

mobilní telefon. Pokud se týká uváděné rozdílnosti v jejich svědeckých výpovědích týkajících se vzdálenosti od místa kde stáli ke kruhovému objezdu, pak nutno mít za to, že vnímání vzdálenosti je individuálně posuzovaná věc, tzn. že vzdálenost může být posuzována rozdílně.

Právní zástupkyně žalobce navrhla jako důkaz zjistit přes operátora O2, zda v uvedený den a dobu telefonoval žalobce z mobilního telefonu. Zástupce žalovaného ponechává doplnění důkazů na úvaze soudu, případně činí návrh na výslech svědků pro vyjasnění sporných skutečností.

Krajský soud v Brně v předmětné věci nařídil další jednání na den 30.4.2010 za účelem doplnění důkazního řízení svědeckými výpověďmi obou policistů konající službu dne 26.3.2009 v uvedeném místě.

Nstržm. J. H. vypověděl, že žalobce přijížděl po ulicia jelikož vozidlo hlídky Policie ČR stálo úhlopříčně na druhé straně, ve vzdálenosti asi 6-7 m viděl, že telefonuje mobilním telefonem. Vyloučil možnost, že by žalobce dělal něco jiného než telefonoval mobilem, vyloučil, že by např. si levou rukou podpíral hlavu, taktéž že si mnul levý ušní lalůček. Skutečnost, že telefonuje zaznamenal s kolegou již před vjezdem na kruhový objezd, taktéž i poté, co jej zprava objížděl, kdy vzdálenost mezi jeho vozidlem a vozidlem hlídky Policie ČR byla asi 3 m. Poté, co zaznamenali popisovanou skutečnost, žalobcovo vozidlo následovali a asi tak po 500 m jej zastavili. Zcela najisto tvrdil, že popisuje protiprávnost jednání žalobce jako řidiče, nikoliv jiného řidiče, neboť převážně všechny tyto případy jsou řešeny v rámci blokové pokuty. Jelikož jednání řidiče bylo odlišné od jednání ostatních řidičů v téže popisované situaci, na případ si pamatoval. Uvedl dále, že uvedeného dne určitě nepršelo, viditelnost byla dobrá. Neurčitě se vyjádřil k barvě mobilního telefonu, kterou popsal jako stříbrnou. K barvě vozidla nebyl schopen se přesně vyjádřit, neboť od uvedené doby podrobil kontrole větší počet vozidel. Typ vozidla si však pamatoval přesně, jednalo se o vozidlo tov. zn. Přes kruhový objezd žalobce mohl jet max. rychlostí 30 km/hod., případně i menší rychlostí.

Svědék nstržm. M. P. popsal skutkový děj ze dne 26.3.2009 kolem 10:35 hod. v obci tak, že uvedeného dne s kolegou prováděli kontrolu v daném místě, kde je kruhový objezd. Před nájezdem žalobcova vozidla do kruhového objezdu viděli, že v ruce drží mobil, rozhodli se proto následovat jej, zastavili jej po výjezdu z kruhového objezdu. Místo, kde stálo vozidlo hlídky Policie ČR od místa, kde popisovanou skutečnost zaznamenali, bylo vzdáleno asi 15-20 m. Pokud ve správním řízení uváděl vzdálenost 2 m, byla tím míněna vzdálenost od polohy místa, kde stáli ke kruhovému objezdu. Nezpochybnil skutečnost, že by žalobce neměl v ruce držet mobilní telefon. Popřel, že by žalobce měl dělat jiný úkon než ten, který viděl. Dle jeho názoru barva mobilu byla světlá, vozidlo žalobce tov. zn. mělo mít Vyvrátil možnost, že popis vozidla i jednání žalobce by zaměnil s jiným vozidlem či jiným řidičem.

Krajský soud v Brně ve věci rozhodl rozsudkem ze dne 30.4.2010, č. j. 57 Ca 102/2009-58, kterým byla žaloba podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodná zamítnuta. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 12.5.2011, č. j. 5 As 42/2010-83 byl rozsudek Krajského soudu v Brně zrušen a věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení. Krajský soud je ve smyslu ust. § 110 odst. 3 s.ř.s. vázán právním názorem vyjádřeným v rozsudku. Nejvyšší správní soud krajskému soudu vytýká, že nedostal povinnosti řádně odůvodnit své rozhodnutí, když opomenul jasně navrhovaný důkaz spočívající ve zjištění od operátora, zda v uvedený den a dobu telefonoval žalobce z mobilního telefonu. Podle názoru Nejvyššího správního

soudu bylo na krajském soudu, aby, pokud měl za to, že tento důkaz je neproveditelný nebo nepodstatný, řádně vyložil, proč k provedení tohoto důkazu nepřistoupil.

Krajský soud v Brně následně zaslal žádost mobilnímu operátorovi Telefónica O2 o předložení výpisu všech hovorů žalobce uskutečněných v předmětnou dobu dne 26.3.2009. Operátorem bylo sděleno, že výpis nemůže být zaslán, protože data o uskutečněném telekomunikačním provozu z té doby již nemá k dispozici.

Dne 25.10.2012 bylo nařízeno soudní jednání, konalo se v nepřítomnosti žalobce i žalovaného, jejich neúčast byla řádně omluvena. Zástupkyně žalobce odkázala na písemné vyhotovení žaloby, přičemž s ohledem na stanovisko operátora vyjádřila názor, že i přesto není zjištěn skutkový stav věci tak, aby o něm nebyly pochybnosti, žalobce trvá i nadále na tom, že uvedeného dne netelefonoval. Zástupkyně žalobce navrhla provedení důkazu rekonstrukcí na místě samém, neboť jen tehdy může být spolehlivě prokázáno, zda vůbec mohli policisté něco vidět, a pokud ano, co skutečně viděli. Vnímání policistů mohlo být ovlivněno podstatnými okolnostmi, jako že předmětnou dobu pršelo, viditelnost byla snižena, vozidlo žalobce má tónovaná skla.

V.

Soud vycházel z následujících skutečností, úvah a právních závěrů:

Podle ust. § 22 odst. 1 písm. f) č. 1 zákona o přestupcích, přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích se dopustí ten, kdo při řízení vozidla drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.

Podle ust. § 22 odst. 9 zákona o přestupcích pokuta od 1.500 - 2.000,- Kč se uloží za přestupek podle odst. 1 písm. f) bod 1.

Podstatou případu je posouzení, zda popisované jednání žalobce je jednáním protiprávním ve smyslu ust. § 22 odst. 1 písm. f) č. 1 zákona o přestupcích. Mezi stranami není sporu v tom, že předmětného dne došlo ke kontrole žalobce hlídkou Policie, zůstává však sporné, zda byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu ust. § 3 správního řádu. Žalobce v celém průběhu správního řízení i v žalobě tvrdil, že má ve vozidle zabudovanou hands-free sadu a nebyly tudíž důvody k použití samotného přístroje. Žalobce dále opakovaně uvádí, že z dané vzdálenosti 15-20 metrů nemohlo být rozpoznatelné, zda vůbec něco a co konkrétně v ruce držel. Na druhé straně žalovaný má za to, že rozhodnutí vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci v souladu s ust. § 2 a 3 správního řádu. Těžiště problému se tak posouvá do hodnocení důkazů; jednalo se o situaci, kdy na jedné straně stojí svědecké výpovědi policistů podepřené podepsaným oznámením o přestupku, na straně druhé tvrzení žalobce. Dle názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v rozsudku ze dne 25.7.2006 č. j. 6 As 47/2005-84, www.nssoud.cz: „Existence rozporu mezi jednotlivými důkazy není neobvyklá, přičemž v takové situaci je správní orgán povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné z vzájemně protichůdných skutkových verzí.“

Krajský soud se zabíral posouzením postupu správních orgánů a neshledal na jejich hodnocení žádné takové pochybení, jež by umožňovalo vyslovit závěr, že nelze jednoznačně určit, zda byl skutkový stav spolehlivě zjištěn. Soud potvrdil závěry žalovaného, že

hodnověrnějšími se jeví výpovědi policistů podpořené oznámením o přestupku, který žalobce by se skutkovým zjištěním nesouhlasil, podepsal, než verze předestřená žalobcem, že nedržel v ruce mobilní telefon, nýbrž si třel levou rukou levý ušní lalůček, v průběhu řízení pak argumentoval tím, že si levou rukou podepíral hlavu. Už tato skutečnost, že žalobce argumentoval dvěma zcela odlišnými tvrzeními, vyvolává pochybnost o věrohodnosti těchto argumentů.

Soud považuje za rozhodné, že výpovědi policistů, kteří byli vyslechnuti jako svědci ve správním i v přezkumném soudním řízení, byly konzistentní a ve vzájemném souladu, pokud se týká shodného tvrzení, že žalobce viděli držet v levé ruce hovorové zařízení (svědek nstržm. M. P. v průběhu správního řízení vypověděl, že „...řidič telefonoval, hovorové zařízení držel v levé ruce. Pamatuji se, že toto hovorové zařízení bylo světlé barvy...“, svědek nstržm. J. H. vypověděl, že „...řidič držel pravou rukou volant a v levé ruce držel ucha stříbrnou krabičku, a bylo vidět, že mluví...“, v průběhu soudního řízení potom oba svědci vypověděli, že žalobce viděli, jak drží mobilní telefon, již před nájezdem do kruhového objezdu. Zcela vyloučili, že by žalobce konal jinou činnost, především činnosti žalobcem uváděné. Svědci rovněž shodně vypověděli, že mobilní telefon byl světlé či stříbrné barvy, přičemž žalobce v odvolání uvedl, že nemá telefon tmavé barvy, ale barvy světlé. V průběhu soudního jednání dne 22.4.2010 zástupkyně žalobce opravila uvedený údaj ohledně barvy telefonu tak, že se jednalo o telefon v barvě tmavé. Tato nekonzistentnost ve sděleních žalobce nemůže podle názoru soudu přispět k jeho celkové důvěryhodnosti.

Pokud žalobce v průběhu správního i soudního řízení poukazoval na odlišnosti ve výpovědích, týkající se vzdálenosti, ze které měli policisté žalobce vidět, či barvy vozidla žalobce, soud přisvědčuje argumentaci žalovaného, že vnímání vzdálenosti, stejně jako barvy vozidla, je subjektivního charakteru, kdy každý člověk může stejnou vzdálenost či barvu vnímat odlišně. Je rovněž nutné přihlédnout k tomu, že k zahlédnutí žalobce došlo v průběhu nájezdu žalobce do kruhového objezdu a jeho následného průjezdu; je tedy zcela přirozené, že vzdálenost policistů od vozidla žalobce nebyla po celou dobu stejná. Nadto otázka určení přesné vzdálenosti nebyla předmětem dokazování ani před správními orgány, ani před správním soudem, když podstatnou se jeví skutečnost, že oba policisté s jistotou viděli, že žalobce držel při řízení vozidla v ruce mobilní telefon. Otázkou drobných rozporů mezi svědeckými výpověďmi se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31.3.2010, č. j. 1 As 12/2010-79, www.nssoud.cz, ve kterém dospěl k závěru, že: „Je nutno považovat za přirozené, že s během času člověk již jen s ohledem na povahu lidské paměti zapomíná určité detaily skutkového stavu, jehož byl svědkem. V tomto smyslu není určitá míra rozporu v detailech jednotlivých výpovědí nijak překvapivá a nemůže snížit přesvědčivost jednotlivých svědků. Příkladem budiž barva předmětného vozidla, které měl žalobce řídit. Ostatně, pokud by oba svědci vypovídali ve všech detailech naprosto shodně, šlo by o jev velmi neobvyklý, který by dle okolností snad ukazoval i na předběžnou domluvu ohledně jejich svědeckých výpovědí. Důležitá je, jak již bylo shora opakovaně naznačeno, shoda všech svědků na klíčových událostech onoho dne.“

K žalobní námitce, že není možné, aby byl žalobce kýmkoliv spatřen, jak drží v ruce telefon, když má v autě nainstalovanou hands-free sadu, soud uvádí, že se s tímto názorem stejně jako žalovaný nemůže ztotožnit. Samotná existence funkční sady hands-free ve vozidle automaticky neznamená, že by řidič nemohl do ruky uchopit mobilní telefon a držet jej za jízdy v ruce. Kromě toho nelze vyloučit, že žalobce nedržel v ruce jiný mobilní telefon, než pro který je ve vozidle nainstalována sada hands-free. Zjišťování této skutečnosti však nebylo předmětem řízení o přestupku, správní orgány tedy nebyly povinny se touto otázkou zabývat.

Tvrzení žalobce v žádném případě nemůže obstát jako argument pro vyvrácení svědeckých výpovědí zasahujících policistů.

Ohledně věrohodnosti svědeckých výpovědí zasahujících policistů poukazuje soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 19/2007-114 ze dne 27.9.2007, www.nssoud.cz, v němž mimo jiného konstatoval následující: „*k osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od žalobce neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoliv zájem, vykonával jen svoji služební povinnost při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem*“; *nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil. Nebyla proto shledána důvodnou námitka žalobce, že správní orgány vycházely v dané věci z „trojjediného zdroje“ jimž bylo „oznámení přestupku“, úřední záznam a svědecká výpověď téhož policisty. Ostatně s ohledem na povahu věci se jiný v úvahu přicházející důkaz nenabízí.*“ Tyto závěry lze aplikovat i na projednávaný případ, neboť ani zde nebyla shledána žádná okolnost, která by vedla k domněnce o zaujatosti svědků – policistů, žalobce v celém průběhu správního ani soudního řízení námitku zaujatosti vůči policistům nevznesl.

Krajský soud vzal v úvahu námitky žalobce na nedostatečně zjištěný skutkový stav, provedeny byly další důkazy, především znovu výpovědi svědků – policistů, kteří se však zásadním způsobem neodchýlili od výpovědi v rámci správního řízení.

Na návrh žalobce byl proveden dotaz na telefonního operátora Telefónica ke zjištění, zda v uvedený den bylo žalobcem z mobilního telefonu telefonováno, soudu však bylo sděleno, že výpis hovorů nemůže být zaslán, protože data o uskutečněném telekomunikačním provozu z té doby již telefonní operátor nemá k dispozici. Tento důkaz tedy nebylo možné provést. Nadto soud uvádí, že provedením tohoto důkazu by stejně nemohlo dojít k vyvrácení výpovědi policistů. Znakem spáchání přestupku není telefonování mobilním telefonem, ale již samotné držení telefonního přístroje při řízení vozidla, a to v ruce nebo jiným způsobem. I za předpokladu, že by se z výpisu hovorů od telefonního operátora zjistilo, že žalobce v danou dobu nikomu netelefonoval, nebyl by to důkaz toho, že mobilní telefon nedržel v ruce. Další důvod, proč výpis telefonních hovorů nemůže sloužit jako důkaz toho, že žalobce nedržel v ruce telefonní přístroj, je skutečnost, že jedna osoba může mít k dispozici více různých přístrojů a není vyloučeno, že žalobce použil jiný telefon, než ke kterému by byl doložen výpis hovorů. Soud dále uvádí, že výpisy telefonních hovorů obsahují často jen odechozí hovory, v tomto případě by výpisem hovorů nemohlo být prokázáno, že z telefonu nebyl uskutečněn nějaký příchozí hovor.

K žalobcem navrhovanému důkazu rekonstrukcí na místě samém soud uvádí, že přestupek podle ust. § 22 odst. 1 písm. f) č. 1 zákona o přestupcích patří k těm typům přestupků, jejichž spáchání lze často zjistit pouze vnímáním a pozorováním policistů, případně svědků. Žalobcem navrhovanou rekonstrukci na místě samém by jistě bylo možné provést, avšak reálně by nemohla přispět k objasnění situace, nelze totiž zopakovat identické místní podmínky spočívající ve stejné světelnosti, počasí, stavu vozidla, rychlosti vozidla apod. Pokud žalobce v žalobě tvrdí, že v předmětné době přelo, viditelnost byla snižená a vozidlo žalobce mělo tonovaná skla, tato jeho tvrzení nejsou podložena žádnými důkazy ani návrhy na dokazování. Ze svědeckých výpovědí provedených v průběhu soudního řízení naopak vyplývá (z výpovědi svědka nstržm. H.), že „*uvedený den určitě nepršelo, viditelnost byla dobrá*“ či (z výpovědi svědka nstržm. P. „*nepamatuji si, že by v zadu mělo vozidlo*

žalobce tónovací sklo, vepředu nemělo“). Ačkoliv soudním řádem správním není omezena lhůta pro podávání důkazních návrhů, je přesto třeba přihlédnout k tomu, že tvrzení ohledně špatné viditelnosti použil žalobce poprvé až při soudním jednání dne 22.4.2010, nikoli již v průběhu správního řízení nebo v žalobě. Žalobci lze přisvědčit v tom, že rekonstrukcí by bylo možné upřesnit vzdálenost, ze které mohli policisté žalobce ve vozidle vidět, ostatní podmínky však není možné napodobit, když navíc žalobce ani žádným způsobem neprokázal, zda skutečně byla snižena viditelnost deštěm nebo tónovacími skly žalobce. Na základě těchto skutečností dospěl soud k závěru, že navržený důkaz by nemohl přispět k prokázání, zda vůbec mohli policisté něco vidět, popř. co konkrétně viděli.

Podle názoru krajského soudu žalovaný postupoval správně, když vyšel ze spisem doloženého skutkového stavu zjištěného správním orgánem I. stupně. Zjištěné skutečnosti odůvodňují závěr, který učinily oba správní orgány, posléze i Krajský soud v Brně. V odůvodnění rozhodnutí žalovaného jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou zde přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z provedených důkazů. V postupu správních orgánů neshledal soud žádné takové pochybení jež by umožňovalo vyslovit závěr, že nelze jednoznačně určit, která z variant skutkového stavu (žalobce či žalovaného) odpovídá skutečnosti, naopak potvrdil závěry žalovaného, že hodnověrnějšími se jeví výpovědi policistů než verze předestřená žalobcem. Podle Krajského soudu v Brně tak nevznikají pochybnosti o tom, že žalobce svým jednáním porušil ust. § 22 odst. 1 písm. f) č. 1 zákona o přestupcích, neboť bylo dostatečně prokázáno, že při řízení vozidla držel v ruce hovorové zařízení (mobil), tzn., že svým jednáním porušil i zákon o silničním provozu dle kterého je povinen řídit se pravidly provozu na pozemních komunikacích upravenými tímto zákonem. Svým jednáním se tak žalobce dopustil přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle citovaného právního ustanovení zákona o přestupcích. K tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky tudíž dle názoru soudu nedošlo.

Při ukládání sankce za přestupek je nezbytné důsledně dodržovat především princip zákonnosti a s tím úzce související zásadu „*nulla poena sine lege*“ ze které vyplývá požadavek zákonné formy vyjádření druhů a výše sankce, podmínek a způsobu jejich ukládání i hledisek pro vyměření sankce v konkrétním případě. Tato zásada nachází v rovině ukládání sankcí za přestupky svůj zákonný odraz v obecné a zvláštní části zákona o přestupcích a tam obsažených pravidlech pro ukládání sankcí. Základním ustanovením, které taxativním způsobem vymezuje jednotlivé druhy sankcí, jež lze za přestupek uložit je ust. § 11 odst. 1 citovaného zákona. Podle něj lze za přestupek uložit napomenutí, pokutu, zákaz činnosti, propadnutí věci. Podmínky ukládání a konkrétní výši sankcí stanoví zákon o přestupcích v ust. § 13 - § 15, přičemž v souladu se systematikou přestupkového zákona je vždy nezbytné respektovat odlišnosti dané jeho zvláštní částí a dále jednotlivými speciálními zákony.

V souzené věci byla žalobci uložena sankce za jím spáchaný přestupek podle ust. § 22 odst. 9 přestupkového zákona jež stanoví, že pokuta od 1.500,- Kč - 2.500,- Kč se uloží za přestupek podle odst. 1 písm. f) bod 1. Z výše uvedeného je patrné, že požadavek nezbytného zmocnění k uložení tohoto typu sankce byl v daném případě splněn. Správní orgán byl tedy na základě zvláštní části přestupkového zákona oprávněn uložit danou sankci, resp. s ohledem na ust. § 22 odst. 12 téhož zákona a tam stanovenou nemožnost upuštění od uložení sankce, předmětnou sankci povinen uložit.

Krajský soud má proto za to, že uložená sankce je zcela přiměřená a odpovídající shora uvedeným aspektům a je v souladu s ust. § 11 a § 12 přestupkového zákona. S argumentací žalovaného v této části odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí se proto plně ztotožňuje.

Z výše uvedeného soud uzavírá, že v posouzení právní otázky ze strany žalovaného nebyly shledány vady řízení, provedené důkazy objasnilly stav věci bez důvodných pochybností, učiněné právní závěry byly logickým vyústěním provedeného důkazního řízení, žalobce nebyl krácen ve svých procesních právech, a proto ve světle výše uvedeného konstatování soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, žalovaný účtoval náklady řízení – jízdné, trasa Zlín-Brno a zpět dne 22.4.2010 a dne 30.4.2010, celkem 416 km, technický popis vozidla a osvědčení o registraci vozidla bylo ve fotokopii přiloženo, taktéž i propočet spotřeby pohonných hmot z kterého vyplývá průměrná cena nafty 27,20 Kč/1 litr, cena pohonné hmoty na 1 km $4,7 \times 27,20/100 = 1,2784,-$ Kč/km, tedy za 1 jízdu Zlín-Brno a zpět, tj. 208 km = 1.089,- Kč, dále parkovné před budovou Krajského soudu v Brně vždy 2 hodiny tj. 80,- Kč. Vzhledem k tomu, že se jednalo o 2 ústní jednání a 2x parkovné tedy 4 hodiny, pak celková výše nákladů řízení činí 2.338,- Kč. Jednalo se o cestovné vozidlem Škoda Fabia, 1,4 TDI, RZ: 2Z9 9506. Ve smyslu ust. § 60 odst. 4 s.ř.s. byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení žalovanému, a to do 30-ti dní od právní moci tohoto rozsudku.

O nákladech řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 110 odst. 3, dle něhož zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti, ve spojení s ust. § 60 s.ř.s. V řízení o kasační stížnosti žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 25. října 2012

JUDr. Eva Lukotková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová